

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Friderici Karg Bambergensis Franconis. Pax Religiosa Sive De exemptionibus, & subjectionibus Religiosorum

Karg von Bebenburg, Johann Friedrich

Herbipoli, 1680

VI. De recognitione miraculorum, indulgentiarum, & SS. Reliquiarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38315

sione ab intestato, differitur, quod
rem plura desiderantem remitto.

CAPUT VI.

**De recognitione miraculorum,
indulgentiarum, & SS. reliquiarum.**

285. *Vastitas materiae hoc titulo
facta.*

286. *Decretum S. C. Trid. de miracu-
lorum; & quot modis capere
ubi de Extraordinaria Rituum
tione.*

287. *De probatione miraculorum.*

288. *Quando admittatur probatio
per unicum Testem.*

289. *Qualia miracula spectent
alem recognitionem?*

290. *Quantum hodie liceat Episcopis
minandis miraculis servorum DEI.*

291. *De novis miraculis sanctorum
torum.*

292. *De consilio Theologorum &
rorum; ubi de natura Consilii
quisiti.*

293. *Praxis examinandi miracula
SS. imaginum facta.*

294. *Discrimen inter miracula & gratias.*
 295. *Definitio Indulgentiarum.*
 296. *Decreta S. C. Trid. de earum usu & recognitione.*
 297. *Praxis primi Decreti de recognitione.*
 298. *Prosecutio materia, adjectâ explanatione Indulgentia Sabbathina.*
 299. *Praxis & sensus secundi Decreti de moderatione Indulgentiarum.*
 300. *Discrimen legis veteris & nova quoad ossa defunctorum.*
 301. *Cautela antiqua Ecclesia in veris reliquiis dignoscendis ab adulterinis.*
 302. *Hodierna Constitutio Ecclesia, ut fraudibus obvietur.*
 303. *In gravibus dubiis recurrendum ad S. sedem Apostolicam, quò etiam modernus Princeps Episcopus Augustanus laudabiliter recurrit.*
 304. *Praxis recognitionis SS. reliquiarum.*
 305. & 306. *Praxis translationis earundem.*

285. **I**ntegrum omnino tractatum
 mereretur hoc Caput, ob vasti-
 tatem materiæ, rerumque dicendarum
 amplitudinem. Sed quia multa paucis
 concludere satago, ita breviter agam de
 singulis, ut tamen nihil prætereatur aut
 ob-

obscuretur eorum, quæ ad Episcopum
munus pertinere dignoscantur.

§. I. de recognitione miraculorum

286. De Miraculis ita statuit
cilium Nostrum *ses. 25. Refor. Dio*
Vener. & c. nulla admittenda
miracula, nec novas reliquias
das, nisi recognoscante, & app
Episcopo: qui simul atque de
compertum habuerit, adhibita
lium Theologis, & aliis piis vir
ciat, qua veritati & pietati
judicaverit. Est autem miracu
ta S. Augustinum *de utilit. cri*
quid arduum & insolitum,
& facultatem admirantis ex
juxta S. Doctorem Angelicum
II 3. a. 10. ☉. tribus modis fieri
1. si secundum substantiam ex
cultatem naturæ solâque virtute
fieri potest, ut in Corporum
tione contingit. 2. si ratione
quo fit; non autem quantum ad
fit, excedit facultatem naturæ

tutio visus in cœco : quanquam enim natura visum præstare queat, minimè tamen id potest in cœco. 3. si naturæ facultatem excedit, quoadmodum & ordinem faciendi, ut cum quis infirmus in instanti perfectam sanitatem assequitur, præter solitum cursum sanationis, quæ fit à natura vel arte: unde licet etiam ab Angelis applicantibus activa passivis in momento sanitas ægroto restitui possit, non dicitur tamen miraculum, quòd per illam actionem regularis cursus universalis naturæ quodammodo inversus non sit: dum verum miraculum non debet habere causas præsentis intra ordinem totius naturæ; sed applicari solùm virtute Divinâ: ut proinde fixum ac firmum remaneat, vera miracula patrari posse principaliter tantùm à DEO *Joan. 3. v. 2.* quæ tamen ab aliis actionibus mirandis discerni non possunt, nisi ad finem, modum, tempus, locum, aliasque circumstantias extrinsecas facto recursum: quæ causa est, quòd in extraordinaria Congre-

gregatione Rituum super Canon
 ne sanctorum, vel beatificatione
 tu quorundam servorum DEI, qui
 dinales, secretarios, aliosque
 & officiales vel Theologos S. C.
 gationis ordinariæ Rituum, inf
 motor fidei (qui plerumque sol
 esse Advocatus Fiscalis) Tres
 res Auditores Rotæ, unus ex
 tariis participantibus, plures
 tanquam Consultores, vel
 Qualificatores, & peritissimi
 Philosophi pro discussione
 rum adhibeantur,

287. Miracula solum à pot
 ratioinationem & necessari
 quentiam probari possunt, qu
 stes deponunt de re tali, quæ
 substantiam, vel ratione subje
 saltem cum talibus circumstan
 rat regularem cursum & facult
 tius naturæ, quæ vocatur à Bal
 recta probatio, regulariterque
 minimum idoneos testes requi

omni. 4. &c. Licet. 23. \ddot{x} , de testibus,
 in quibus non refert, cæteris paribus, an
 domestici sint, vel ejusdem Religionis,
 cujus Ille, de cujus miraculis quæritur,
 ex Regula generali c. *Insuper. 6. & c.*
cum Nuntius. 12. \ddot{x} . de Testib. non obsta-
 te suspitione affectionis ad causã, quæ
 per juramentum purgatur. Neque ne-
 cesse est, quòd testes deponant per ver-
 ba Juris, sed sufficit quòd deponant per
 verba Facti, quid scil, ab ipsis visum &
 cognitum fuerit, reddendo rationes
 suorum dictorum & causas scientiæ, ex
 quibus Judex intelligere possit, an tale
 factum sit miraculum, quod non est per-
 ceptibile sensu testium, sed per ratio-
 nem duntaxat, utpote solùm dependens
 à judicio intellectus.

288. Non desunt tamen casus, in qui-
 bus miracula quandoque per unicum
 testem fide dignum probantur, maximè
 si vel ex natura miraculi probatio non
 nisi per unum haberi queat; vel aliquis
 de facto proprio deponat, concurrenti-
 bus

bus utrobique iudiciis & admi-
 ex quibus Iudex prudenter in-
 possit animum suum, quòd talis
 hac causa credendum sit: ut videtur
 apud Rotam in relati: S. Hyacinthi
mirac referentem, quòd Leo III.
 nonizatione S. Swicberti quòd
 eventus adhibuerit fidem unam
 singulari. Quamvis ordinari-
 agitur de miraculis in ordine ali-
 cationem vel canonizationem
 inniti debet iudicium de aliquo
 cando vel canonizando (ob
 Ecclesiæ præiudicium, si proba-
 falsum inesset) plures contra-
 requirantur.

289. Quæritur, an S. C. Tri-
 tur de novis miraculis sanctorum
 probatorum tantum; an generaliter
 quibuslibet etiam hominum ad-
 fia non approbatorum? Resp. ve-
 lius dare tantum Episcopis factis
 recognoscendi & approbandis
 torizandi & pro veris declarandis

miracula eorum, qui Canonizati, beati-
 ficati, vel expressè tacitè approbati
 sunt; nec derogare S. Concilio Latera-
 nensi relato c. *cùm ex eo. 2. xi. de Re-
 lig. & vener. san.* ut ad h. l. Doctores
 passim observant: ne, si Episcopi appro-
 bare possint miracula noviter à defun-
 cto post mortem patrata, necessariò si-
 mul Ejusdem sanctitatem, quæ ex mi-
 raculis post obitum factis concludenter
 infertur, declarent. Et hodie quidem,
 post Urbani VIII. constit. *Cælestis Hieru-
 salem. 5 Julii. 1634.* nullum omnino
 dubium superest, quâ præcipitur Epi-
 scopis, ut quoad defunctos cum fama
 sanctitatis nondum Canonizatos, vel
 Beatificatos, informationes solùm reci-
 piant, transmissoque negotio instructo
 ad S. sedem Apostolicam, indè Respon-
 sum expectent.

290 Imò, postquàm ordinariis pro-
 hibitum fuit, examinare miracula ser-
 vorum DEI, nisi ex speciali commissio-
 ne S. Pontificis, post annos quadraginta
 ab

ab obitu eorundem elapso, *care in*
 que prius vitæ sanctitate (quod *is, qui*
 cum Gregorii IX. Constit. *sensum*
Dominus. 1. Iunii 1232. edita
 hodie nihil aliud iisdem *Etorum*
 quàm instructio processuum *vel Ora*
 ad effectum examinandi, *linqua*
 da sit instructio processus in *tus, u*
 probationes interim pereant *quint*
 sis processibus in specie, hi *appro*
 ei sunt ad S. sedem Apostolicam *dem c*
 ad validitatem à S. Congregat *quant*
 tuum extraordinaria examina *rudo s*
 deinde absque ullo ad ultra *Monar*
 gressu, sub modò dictæ Cong *sti He*
 nis sigillo ad præfinitum usque *pore,*
 afferentur. *center*

291. Secus dicendum est *non e*
 miraculis eorum, quibus ex *292*
 consensu tantum, vel ab immo *consili*
 li tempore cultus publicus comp *isque p*
 liquet ex Decretis Inquisitionis *cultate*
 ralis & Urbani VIII. 13. *non ac*
Declarans, quòd per supr adscip
quam

care in aliquo non vult, neque intendit
 is, qui aut per communem Ecclesia con-
 sensum, aut per Patrum, Virorumq³ San-
 ctorum scripta, vel longissimi temporis
 scientiâ, ac tolerantia Sedis Apostolica,
 vel Ordinarii, coluntur. Qui cum re-
 linquantur in possessione proprii cul-
 tûs, ut pulchrè ait Pasquilius, relin-
 quantur etiam in possessione, quòd per
 approbationem miraculorum possit i-
 dem cultus manuteneri: prout etiam,
 quantum ad possessionem cultûs, Celsi-
 tudo sua nuperrimè S. Machario Abb. in
 Monasterio Scotorum Ord. S. Benedi-
 cti Herbipoli, ab immemorabili tem-
 pore, publicè culto, à quibusdam inde-
 centem quæstionem statûs movendam
 non esse resolvit.

292. Quod porrò de adhibendis in
 consilium ab Episcopo Theologis, ali-
 isque piis viris, decernitur, Episcopi fa-
 cultatem ita restringit, ut hâc formâ
 non adhibitâ nulliter procedat: quan-
 quam non teneatur illorum consilium
 sequi

sequi, si graviore motivo quod prias q
 contrarium innitatur, juxta m dum, o
Consilii, quod si de Jure requi stande
 faciendum aliquem actum, petu exister
 debitoque termino responsum Divin
 standum est, licet non sit sequ Marcu
 nisi in casibus à Jure expressis chii,
 Congregatio Concilii s. Juri nem S
 27. Martii 1632. declaravit. Electo

293. Quando miracula fructu prodig
 tur in qualicunque Ecclesia, munu
 rarum imaginum, statim de re, ne
 scopi operiendæ sunt tales tur: o
 claudendæ Templi januæ, ab Junii
 hominum impediendus, ab abillo
 publicentur, antequàm ab Episcopus I
 ligitur examinata fuerint, nem
 ta. Quod si effectus præ se thorit
 tionem miraculi fuerit translatio
 quòd imago quædam locuta quod
 vertit Pasqualigius, tale quid nes Ap
 tes, qui præsentis fuerint, sum xigunt
 diligentia & cautela tunc exam 29
 esse, tum circa dicta sua, tum ci let, ut

prias qualitates & vitam suam, ad viden-
 dum, quanta fides iisdem sit tutò præ-
 standa. Similiter si quis in vivis adhuc
 existens, ad invocationem Nominis
 Divini, ut hisce diebus Venerabilis P.
 Marcus ab Aviano Capuccinus Mona-
 chii, ex Italia eò accitus ad requisitio-
 nem Serenissimæ Catholicæ Domûs
 Electoralis Bavaricæ, fecisse dicitur,
 prodigiosa patraret, Ordinariorum
 munus est in omnia diligenter inquire-
 re, ne quid temerè credatur, vel assera-
 tur: quam ob causam Celsitudo sua 17.
 Junii 1680. sedulam ac fidelem rerum
 ab illo celebri Patre cum Bambergensi-
 bus Diocesanis gestarum indagatio-
 nem duobus Theologis ordinariâ au-
 thoritate commisit, factura deinde, re-
 lationibus Commissariorum obtentis,
 quod Decreta Conciliaria, Constitutio-
 nes Apostolicæ, & tanta rei gravitas e-
 xigunt.

294. Quia tandem persæpe fieri so-
 let, ut homines etiam beneficia non ex-
 ceden-

O

cedentia facultatem totius naturae
 DEO simpliciter vel ad intercessionem
 alicujus Sancti, obtineant: pro
 bulæ votivæ DEO, tanquam Be
 Authori, & Sanctis tanquam
 apud DEUM Impetratoribus
 appensæ testantur. Ea, cum natu
 rent totius naturæ vires ac ordines
 tantum consistant in effectu
 benevolentiae DEI Nobis
 beneficium per causas naturales
 ciali applicatione Divina, non
 lari earundem cursu, conferen
 ri solent *gratia*; non vero
 unde ortum traxisse videtur
 rum Tabulis votivis plerumque
 ptum: *Per gratia* ric
 gratiæ, cum à miraculis prop
 rant, nec deceptioni circa
 nem auctoritatis Divinæ sub
 quod omne beneficium sic
 semper ab eo recognosci possit
 Episcopali approbatione opus
 modo à viris doctis & piis pro

bus ejusmodi divinis favoribus sive simpliciter, sive ex intercessione Sanctorum, collatis habeantur.

§. II. De recognitione Indulgentiarum.

295. Indulgentia est jurisdictionalis remissio pœnæ temporalis pro peccatis actualibus DEO debitæ facta à Prælato Ecclesiæ de communi Ecclesiæ thesauro, per applicationem satisfactionis Christi & Sanctorum extra Sacramentum. Dicitur I. *Remissio jurisdictionalis*, quia tanquam beneficium est actus jurisdictionis voluntariæ supponens in Prælato subditis suis indulgentiam concedente potestatem spiritua-lem ad ligandum & solvendum. Dicitur II. *Pœna temporalis*, id est, pœnitentiarum in hoc sæculo injunctarum et injungendarum secundum formam antiquorum Canonum, & pœnarum purgatorii illis respondentium. Dicitur III. *pro peccatis actualibus*: cum originale una cum cæteris ante Baptis-
mum

Innum omnimodè tum quoad
 tum quoad pœnam auferatur. *De*
 IV. DEO *debita*, utpote per
 nostra à nobis offenso. Dicitur
Et à Prælato Ecclesie, qui est
 Divino S. Pontifex, visibile caput
 si de plenariis loquimur: res
 non plenariarum verò, etiam Ar
 scopi & Episcopi jure ordinario
 tione muneris sui Episcopalis con
 tente, adeoque aliis delegabili, sub
 suis concedere possunt, dummodo
 excedant statutum generalis Co
 Lateranensis sub Innocentio III.
 tum c. *Cum ex eo*. 14. *de pen*
remis. ne claves Ecclesie per
 tas Prælatorum indulgentias con
 mnantur, & satisfactio pœnitenti
 nervetur. Quod autem de
 Religiosorum Ordinum circum
 vel de commissione speciali S.
 ficis intelligendum est, vel de ad
 one fidelium super indulgentiis
 diatè à Papa concessis. Dicitur

de communi Ecclesia thesauro: qui est
 infinitus thesaurus meritorum & satis-
 factionis Christi per modum causæ u-
 niversalis & primariæ remissionis ejus-
 modi pœnarum, cum qua nonnun-
 quam, ad fovendam fidelium charitatem
 & communionem Sanctorum, jungitur
 superabundans satisfactio Justorum
 per se & intrinsecè pendens ab illa
 Christi satisfactione, ac inde vim o-
 mnem accipiens, circa ullam ejusdem
 injuriam aut deminutionem. Quod
 ut firmius intelligatur, sciendum est,
 in laboriosis Sanctorum operibus, ex
 virtute & dignitate in eadem derivata à
 Christo, duplex inesse jus, unum, prout
 solum meritum respicit, cui pro merce-
 de gloria cœlestis juxta mensuram cha-
 ritatis respondet; alterum, prout est
 actio laboriosa compensanda per re-
 missionem pœnæ aliunde debitæ, quæ
 cum sæpe major sit ipso debito, sequi-
 tur, tales Sanctos cum ejusmodi satis-
 factionum non compensatarum pecu-
 lio

lio defunctos, adhuc eo nomine, sum-
 mâ DEI Remuneratoris bonitate, cre-
 ditores existere; quorum prætenso
 fructu sibi promisso ac debito evan-
 tur, prudenti dispensatricis Ecclē-
 arbitrio à Christo gloriam & commu-
 nionem Sanctorum quærente relin-
 quit, quâ ratione & quibusnam fidelibus
 hic thesaurus sit dispensandus. Dis-
 tur VII. *Per applicationem Christi*
Sanctorum: quamvis enim Christus
 universalis totius mundi Redemptor
 DEO Patri pro peccatis omnium
 nitè satisfecerit; aliisque vim
 mentalem ad hoc concurrendi
 participata virtute meritorum Christi
 buerit: applicari tamen nobis illud
 tiū debet per usū Sacramentorū,
 aliū modum à Vicario suo, tanquam
 nerali dispensatore, præscriptum,
 citur VIII. *Extra sacramentum*
 concedi soleant non ex opere operato
 sed sub conditione alicujus operis
 Episcopo Confirmato, etiam non

Presbytero, Abb. ad c. *Accedentibus.*

12. *de exces. Pralat.* Defunctis autem duntaxat per modum suffragii: quod vide *Pacificas Cogitationes meas* 9. 4. §. 41.

296. De Indulgentiarum antiquitate qui dubitat, legat 2. *Cor.* 2. v. 7. & Patres longâ serie à plerisque Controversistis adductos. De hodierno earum usu duo decrevit S. Concilium Trid. I. *ses.* 21. *refor.* c. 9. ut Episcopi Indulgentiarum, quæ à S. sede Apostolica concessæ supponuntur, publicationi attendant. II. *ses.* 25. *Decr. de Indulgen.* in iis concedendis adhibendam esse moderationem, juxta veterem & probatam in Ecclesia consuetudinem, ne nimîâ facilitate disciplina Ecclesiastica enervetur.

297. I. Sic practicari solet, ut Episcopi Brevia Indulgentiarum à S. sede obtenta diligenter recognoscant, licentiamque eadem publicandi tum Ecclesiasticis, tum sæcularibus intra Diœceses suas habitantibus tribuant. Quod clariùs

rius patet ex declaratione S. Congregationis Concilii *ad c. 9. cit.* ibi: *Nam ergo sine ordinariorum licentia & auctoritate poterit eas publicare, non obstant quacunque exceptione, aut exemptione, etiamsi Regularis sit aut in Ecclesiis Regularium Regularium, etiam praetextu privilegiorum, E. G. Confraternitatis Regum &c.* Et si quid est, quod accuratam ordinariorum attentione opus habet, praeterea invigilandum esse cum primis beneficiis concessivis Altarium Privilegiarum, quorum usus, ad certas conditiones seu confraternitatum, seu determinati missarum numeri indies permissi restrictus, antè ab Episcopo permissum non debet, donec certò exploraverint omnia continuò fieri posse, ac fidei praestitum iri, quæ ad fruitionem insignis privilegii desiderantur. Concessum primis autem fidelibus ad hæc reipublice pronis bene inculcandum existimamus acquirendam per modum suffragii quibus mabus ad alteram vitam in Charitate

gressis hanc Indulgentiam à S. Sede concessam, nequaquam sufficere solam Missæ in Altari privilegiato celebrationem, sed insuper exigi specialio- rem dignitatem & idoneitatem in anima, ut tale suffragium indulgentiæ plenariæ ad eum effectum à DEO liberaliter acceptetur, quæ dignitas procedit ex devotione speciali ad claves Ecclesiæ donativas indulgentiarum, pia sollicitudine ad satisfaciendum pro peccatis propriis, studio ad suffragandum defunctis &c.

298. Quam simplicis vulgi præmonitionem tantò magis necessariam autumò, quantò majus esse potest periculum, ne homines aliud sibi persuadentes aut in hac vita satisfactiones pro peccatis propriis negligant; aut celebratâ semel in Altari privilegiato missâ pro defuncto, eam certò liberatum putantes, nullis ampliùs deinceps suffragiis eundem adjuvare contendant. Quapropter cum grano salis etiam accipiendum est, quod de *Indulgentia Sabbathina* à SS.

O 5

Pon-

Pontificibus Clemente VII. Gregorio XIII. Paulo V. & aliis dicitur, Populum Christianum piè credere posse de protectorio animarum Fratrum & Confratrum Sodalitatis B. V. M. de Monte Carmelo, videl. *Beatissimam Virginem Mariam Fratrum & Confratrum in charitate decedentium, qua in vita habitum gesserint, & castitatem pro suo statu tenuerint, officiumq; &c. suis intercessionibus continuis, piisq; suffragiis ac meritis speciali protectione, post earum transitum, præcipuè in die Sabbathi, qui dicitur Ecclesia eidem B. M. V. dedicatus, iuram.* Quæ sunt verba Pauli in Bulla data Romæ II. Febr. 1613. quibus infert Leo Rhedonenfis in *localis & Analectis, de Typo vestimentarum*. non vanâ securitate, aut temeraria fiducia gratulari sibi posse Carmelitibus bonâ spe gaudentes, si modo viderentur *stipulant tanto patrocinio Virginis Mariæ, cuiusq; privilegiis non indignam.* Ceterum iuxta morem Ecclesiæ, pro certitate

mabus etiam dictæ confraternitati adscriptis, anniversarii, missæ, officia, non obstante Bullâ Sabbathinâ, per plures nihilominus annos celebrantur.

299. Quoad II. cùm S. Synodus Tridentina moderationem adhiberi iussit, juxta veterem & probatam in Ecclesia consuetudinem, nimiam laxitatem ad eos fines reduci voluit, quos temporum & locorum conditio pateretur: quin tamen planè tolleretur illicitum indulgentiarum ad subeundum, augendumque pietatis studium & ut officium Confessariorum redderetur facilius, liberando eos à metu per indulgentiarum discretè concessarum occasionem, si fortè Pœnitenti leviolem delictis pœnam injunxerint, quod spectatâ hominû imbecillitate fieri plerumque solet, ne à saluberrimo ad Sacramenta accessu deterreantur: dummodo tamen peccatis non coniveneant nimium, aliorumque peccatorum participes efficiantur. Quam ob causam Confessarii, si quem rationabiliter

liter, consideratis Ejus corporis & animæ viribus, mitius tractandum duxerint, quàm criminum qualitas promeretur, eundem cohortantur sollicitè ut per indulgentias, opera charitatis Christianam patientiam &c. se à poena in purgatorio luendis liberare contur.

§. III. de recognitione Reliquiarum.
300. In lege veteri tanta cadaverum & ossium humanorum abominatio fuit ut Sacerdos solo eorum attactu contaminaretur *Baruch. 3. v. II.* At in lege nova Reliquiæ Sanctorum non tantum propter spiritus, quorum instrumenta fuerunt, piè coluntur ubique, sed in ipsi etiam Altaribus reponuntur, quorum animæ beneficè DEO junguntur in cœlis, super eorundem cœnulis aut sepulcris missæ celebrantur forsan ex eo, quod in Apocalypsi *v. 9* legitur: *vidi subtus Altare animas interfeclorum propter Verbum DEI, et propter testimonium, quod habebant.*

301. In qua Reliquiarum veneratio-
 ne ne facile contingeret fraudem com-
 mitti, Opratus Milevitanus adversus
 Parmenionem ostendit, nefas fuisse jam
 olim, venerari reliquias Martyris non
 vindicati, hoc est, nondum approbati
 & recepti: quæ quidem approbatio, ut
 ex S. Augustino discimus, cautissimè ab
 Episcopis facta fuit, adhibitis in con-
 silium Collegis Episcopis, ne vel homi-
 num perversorum malitiâ, vel defectu
 necessarii examinis, falsæ Reliquiæ pro
 veris obruderentur: prout aliquando
 evenisse testantur Sulpitius, Gregorius
 Turonensis, Glaber, Manriquez, &
 alii, quos inter omni exceptione Ma-
 jores S. Gregorius Magnus & S. Augu-
 stinus, Græcos quosdam Monachos
 vel potiùs Hypocritas sub habitu Mo-
 nachorum asserunt, hujus perversitatis
 Reos, aliquando in ipsa ca Javerum in
 campo jacentium effossione, vel cir-
 cumgestatione deprehensos fuisse.
 Quapropter Concilium Cæsaraugu-
 stanum

gustanum *can. 2.* statuit, ut Reliquiæ
quibuscunque locis Arriana hæresis
infectis repertæ per ignem probarentur
qui tamen probationis vulgaris mo-
gravibus de causis ab usu recessit.

302. Quid hodie, ad obvian-
periculosi fraudibus, ab Ecclesia
stitutum sit, docet S. C. Trid. *cit. de
Refor. Decr. de in voc. &c.* prohibet
ne recipiantur novæ Reliquiæ, nisi
scopo recognoscendo & approbando
bi per *novas* non sunt intelligendæ
liquiæ Martyris non-vindicati; scilicet
scopis tantum forma præscribitur
probandis Reliquiis sancti Canonice
noviter allatis aut inventis adhiberi
vocatis in consilium Theologis &
viris piis: nisi fortè constet, illas jam
Apostolicum Rescriptum, vel alio
Episcopi Diploma canonicè appro-
tas fuisse, quo casu tantum Episcopi
partes erunt, ut examinet, an
aliæ, quàm quales in Approbatione
continentur, antequam licentiam

buat, eas à se recognitas publicæ venerationi fidelium in **Dicecesi** sua exponendi.

303. Siquis verò dubius aut difficilis abusus **E. G.** in cultu ipsanorum, de quibus nihil probabile nec è documentis legitimis, nec ex publicæ persuasione continuata vetustate habeatur; vel circa quid aliud de superstitione suspectū, extirpandus sit; aut aliqua de Reliquiis gravior quæstio incidat, Episcopus, inconsul. à S. sede Apostolicâ, nihil novum, aut in Ecclesia hactenus inusitatum decernet; prohibebitque illico vulgi concursum, si quid pro novo sanctuario, non præhabitâ recognitione Canonica, circumferatur. Unde cum **Celssimus ac Reverendissimus Princeps & Dominus D. Joannes Christophorus Episcopus Augustanus** dubitasset, an sufficeret repositio **SS. Reliquiarum** in Altaribus, è quibus, postremis suecorum bellis, supra duodecim Reliquiarum millia, per universam **Dicecesim**
Augu-

Augustanam detracta fuerant, iis precibus cæremoniisque solummodo servatis, quæ in earum collocatione tantum exiguntur, cæterisque dimissis, quæ Romano Pontificali præscribuntur laudabiliter apud S. Sedem pro declaratione institit, & pro resolutione, ad ritum S. Congregationis Rituum, referente Eminentissimo Card. Francisco Mariâ Brancatio die 21. *Aprilis 1668* obtinuit Dispensationem Apostolicam ob excessivum numerum Altarium forum resultante morali impotentiam dem rursus sacris Reliquiis ad faciendum concinnandi, si reponenda forent cum cæremoniis in Pontificali Romano præscriptis.

304. Cæterum in Sacrarum Reliquiarum cognitione, opus est, ut reipsa nantur, nisi Episcopus iusta de causis, quæ sub Altaribus vel alibi recondita latent, aliud faciendum arbitretur. Publicis insuper, privatisque comprecationibus obsecrandus, ac diversis chari-

tis & devotionis operibus exorandus est
 Pater luminum, ne quid contra Pietatem
 aut veritatem committatur. Tum ve-
 rò considerari diligentissimè debent sta-
 tura seu dimensio partium, color, odor,
 figura &c, quem in finem à solertibus E-
 piscopis viri Anatomices bene periti
 regulariter advocantur. Memorata
 quoque digna sunt S. Caroli Borromæi
 præcepta, ut scripta, tabulæ, litteræ,
 codices Annalium, aliaque cujusvis ge-
 neris monumenta, quæ in iis ipsis Ec-
 clesiis, earumvé atriis, atque ædibus, aut
 aliis locis extant, schedulæque vasculis
 aut arcis sacrarum Reliquiarum affixæ,
 vel inclusæ, accuratè recognoscantur,
 unde illarum, vel collocatio ibi facta
 cognosci, aut alia ejusmodi notitia ea-
 rundem haberi queat. Testes prætereà
 conquirantur, si qui sunt, qui testimo-
 nium dent antiquæ constantisque tra-
 ditionis, ex qua certa earum cognitio
 constet. Quamvis etiam meritò Re-
 gum ac Principum sæcularium Diplo-
 mata

mata magno loco haberi debeant; p
 tamen authoritatis inest comment
 vilitationum Episcopaliū, autē
 monis Episcoporum, ad quos videtur
 recognitio & approbatio Reliqui
 rum ex officio pertinet; & multo
 gis Diplomatus SS. Pontificum
 Quantum ad veteres picturas & im
 nes templorum parietibus appic
 appensas probandi vis ex iis delum
 prudenti Episcoporum discretione
 linquitur. Antiquus etiam fidelium
 Reliquias vel sepulchrum, devotio
 causā, recursus peregrinationes, pro
 siones, tabellæ votivæ, jusjurandum
 ea lipsana communiter præstitum
 non parū conferunt ad veras Sancto
 rum Reliquias dignoscendas. Ubi
 am de miraculis, gratiis, aliisque
 à DEO alicubi, ad flagitatam inter
 sionem cujuspiam Sancti, præ
 Cujusmodi recognitione per Ordine
 um nondum susceptā, in una *Venerabilis*
 26. Junii 1627. decisum fuit, *etiam*
 Ecclē

Ecclesiis Regularium exemptorum Episcopo competere facultatem mandandi, ut Reliquiæ in loco sibi bene viso, retentis interim penès se clavibus, tamdiu custodiantur.

305, Idem, mutatis mutandis, observandum est in translatione Reliquiarum, quas Ordinarius ante omnia (etiam in Ecclesiis exemptis) ad instantiam Rectoris illius Ecclesiæ, adductis secum aliquot Canonicis Ecclesiæ Cathedralis pro libitu assumendis, aliisque insignibus Viris, & Medicis Anatomicis peritis, coram Notario Apostolico & Testibus, publicè recognoscet hoc ordine, què paucis abhinc annis etiam à Reverendissimo Suffraganeo Herbipolensi, de clementissimo suæ Celsitudinis jussu atque præscripto, in recognitione insignium planè Reliquiarum in Ecclesia Herbipolensi repertarum, observatum meminimus: præmissâ humili oratione ad DEUM & brevi ad circumstantes peroratione;

loco-

locoque, & arcâ, in qua recondita sunt
 & inscriptione exteriori, si quæ foris
 ibidem extiterit, accensis facibus, accu-
 ratè inspectis atque lustratis, examina-
 tisque, si opus fuerit, testibus, an & unde
 sciant tali loco SS. Reliquias asseru-
 &c. amovebit operculum, & omnia
 sive scripturis, sive aliis intra arcam ex-
 stentibus diligenter exploratis ac per-
 spectis, quæ Notarius in Protocollo
 illico referet, descendet ad singulas
 Reliquiarum super mundissima Tabula
 enumerandarum recognitionem; re-
 plicatisque per **Anatomicos** singulas
 partibus & proprio nomine suo con-
 pellatis, eas vel in priore theca, vel in
 alia, præmissâ ab Episcopo illâ novæ
 benedictione, quam Pontificale Ro-
 manum *De benedictione caprarum*
Reliquiis exhibet, reverenter occultatis
 omnia rursus, ut supra, annotante No-
 tario coram testibus rogato à Receptoribus
 Ecclesiæ, publicumque de iisdem
 instrumentum conficiente, interposito
 Epi-

Episcopi Decreto: ita ut, juxta antiquam SS. Patrum traditionem, peractâ licet accuratâ Reliquiarum recognitione, ea bis, terve recognosci; & in secunda quidem cum Theologis & Canonistis agi de translatione futura, quodquâ nuper observatum, coram iisdem reperti: in Tertia verò, quod sequitur, fieri debeat.

306. Præmissis ab aliquo tempore, post determinatum diem translationis, tum invitationibus vicinorum, si libuerit, Episcoporum, Prælatorum, Ecclesiasticorum, & Regularium; tum litteris Pastoralibus in idiomate vulgari ad universum gregem, quibus ad celebrandam cum devotione debita hanc solemnitatem magis inflammetur; nec non obtentis à S. sede Apostolica pro majore fidelium solatio indulgentiis plenariis, pridie diei pro translatione solemnè præfixæ, Episcopus cum Canonicis Ecclesiæ Cathedralis, & Clero illius Ecclesiæ, in qua SS. Reliquiæ asservantur,

tur, horis diurnis, referatâ publicè
 psâ vel arcâ, Reliquias cum catalogo
 nuper confecto collatas, & accuratè
 cognitâs, in Altari reponet: relictis
 interim ibidem certis Clericis tanquam
 fidis SS. Reliquiarum Custodibus, po-
 meridiano tempore, celebratis
 Rubricas Romani Breviarii primis ve-
 speris sub ritu duplicis officii de festo
 Translationis, Episcopus vel alius sacra-
 vestes indutus, comitantibus ministris
 & cœtu Clericorum, accensis cereis
 post preces submissâ voce effusas, ab-
 letumque SS. Reliquiis thus, eas cum
 Hymno & Psalmis ad Altare majus, vel
 alium locum decentissimè paratum, pro
 veneratione publica totius Populi de-
 feret; cantatisque Antiphonis, versibus
 & orationibus sanctorum, de quorum
 reliquiis celebritas geritur, inde reci-
 dens, Clerum Ecclesiæ, vel alias Per-
 sonas devotas, Clericali gradu insignitas
 mutatis vicibus die noctuque usque
 Processionem solemnem & SS. Reliquias
 quâ-
 turas
 nè ho-
 ab Ep-
 tur,
 mon-
 stitue-
 rursum
 usque
 cultu
 prand-
 si Pro-
 mox i
 clestia
 nicis &
 Ambr-
 nedi-
 verent
 Caplu
 bened-
 nomi-
 Reliq
 & tem
 net:

quiarum occlusionem ibidem excubi-
 turas post se relinquet. Altero die ma-
 nē horā maximē congruā missa solemnī
 ab Episcopo Pontificali ritu celebrabi-
 tur, inserto post Evangelium brevi ser-
 mone festivo; siquē Processio manē in-
 stituenda sit, eā peractā SS. Reliquiæ
 rursus Altari impositæ, ad secundas
 usque Vesperas, pro publico fidelium
 cultu relinquentur expositæ; quibus post
 prandium pari cum solemnitate finitis,
 si Processio manē non fuerit habita,
 mox instituetur, & post reditum ad Ec-
 clesiam Episcopus, adstantibus Cano-
 nicis & aliis, celebritati, post Hymnum
 Ambrosianum & solemnem Populi be-
 nedictionem, per SS. Reliquiarum re-
 verentem occlusionem in sanctuariis,
 Capsulis, seu thecis ad id dispositis ac
 benedictis, adscripto exterius singulis
 nomine sancti vel sanctorum, quorum
 Reliquiæ ibidem servantur recondiæ,
 & tempore depositionis, finem impo-
 net: totâ hâc functione relatâ ab Epi-
 scopi

scopi Notario inter acta in Episcopali
 Archivo, ad perpetuam Posterorum me-
 moriam, asservanda: quorum reco-
 latio ne apud plebem intereat, in de-
 reliquiarum in Tabella conscriptus pro-
 pe easdem publicè affigetur, cum An-
 thonis, versibus, ac precibus in lingua
 vulgari dicendis in honorem illorum
Cœlitum, quorum Reliquiæ ibi aser-
 vantur: si quæ insignes Reliquiæ fuerint
 annuatim eodem die, vel certâ Domi-
 nicâ determinandâ ab Episcopo in
 anniversaria translationis festivitatis
 duplici celebrabitur, & in oratione
 habetur *Natalitia*, dicetur *Translatio*
 prout novissimè Celsitudo sua in gra-
 am meritissimorum Patrum Societatis
Collegii Herbipolensis, ad eorum
 instantiam, pro anniversaria festi-
 te translationis **S. Bonifacii Martyris**
 signavit Dominicam sequentem festi-
S. Bonifacii Episcopi & Martyris,
 quorum sunt eadem nomina, etiam
 ita non procul sejungantur.